

Madeleine Delbrêlová – radost z víry mezi nevěřícími

Papež František připomněl Madeleine Delbrêl, která se obrátila z agnosticizmu a žila 30 let s chudými na předměstí Paříže.

08.11.2023

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Mezi mnoha svědky nadšení pro hlásání evangelia, těmi vášnivými evangelizátory, vám dnes představím francouzskou ženu žijící ve dvacátém

století, ctihodnou Boží služebnici Madeleine Delbrêlovou. Narodila se v roce 1904 a zemřela roku 1964, byla sociální pracovnící, spisovatelkou a mystičkou a více než třicet let žila na chudém dělnickém předměstí Paříže. Oslněna setkáním s Bohem napsala: „Jakmile jednou poznáme Boží slovo, nemáme právo ho nepřijmout; jakmile ho přijmeme, nemáme právo nenechat ho v sobě vtělit; jakmile se v nás vtělí, nemáme právo si ho nechat pro sebe: od té chvíle patříme k těm, kdo je očekávají“ (*La santità della gente comune, Milán 2020, 71*). To napsala krásně...

Po dospívání prožitém v agnosticismu, kdy v nic nevěřila, se Madeleine ve svých dvaceti letech setkala s Bohem, zasažena svědectvím některých věřících přátel. Vydala se tedy hledat Boha, dala hlas hluboké žízni, kterou v sobě cítila, a pochopila, že

„prázdnota, která v ní křičela úzkostí“, je Bůh, který ji hledá (*Abbagliata da Dio. Corrispondenza 1910-1941, Milán 2007, 96*). Radost z víry ji vedla k tomu, že dožrála k volbě života zcela odevzdaného Bohu, v srdci církve a v srdci světa, v němž prostě bratrsky sdílela život „lidí z ulice“. Poeticky se takto obracela k Ježíši: „Abychom byli s Tebou na Tvé cestě, musíme jít, i když naše lenost naléhá, abychom zůstali. Vyvolil sis nás, abychom stáli ve zvláštní rovnováze, v rovnováze, kterou lze nastolit a udržet jen v pohybu, jen v rozmachu. Trochu jako jízdní kolo, které nemůže stát vzpřímeně, aniž by se otáčelo [...] Můžeme stát vzpřímeně pouze pohybem vpřed, hybností, vzmachem lásky“. Toto nazývá „spiritualitou jízdního kola“ (*Humor v lásce. Meditace a básně, Milán 2011, 56*). Pouze na cestě, v běhu, žijeme v rovnováze víry, což je nerovnováha,

ale je to tak: jako jízdní kolo. Když se zastavíš, samo se neudrží.

Madeleinino srdce neustále vycházelo ze sebe a nechávalo se vyzývat voláním chudých. Cítila, že živý Bůh evangelia v nás musí hořet, dokud nepřineseme jeho jméno těm, kteří ho ještě nenašli. V tomto duchu, obrácená k otřesům tohoto světa a volání chudých, se Madeleine cítila povolána „žít Ježíšovu lásku cele a doslova, od oleje milosrdného Samaritána až po ocet na Kalvárii, a darovat tak lásku za lásku. Milujeme-li Boha bez výhrad a necháme-li se milovat až do konce, vtělí se v nás obě velká přikázání lásky a stanou se jen jedním“ (*La vocation de la charité, 1, Œuvres complètes XIII, Bruyères-le-Châtel, 138-139*).

A konečně nás Madeleine učí ještě jedné věci: že evangelizací jsme evangelizováni. Když hlásáme evangelium, dostává se hlásání také

nám. Proto říká, opakujíc svatého Pavla: „Běda mi, jestliže mě hlásání evangelia neevangelizuje“. Evangelizací člověk evangelizuje sám sebe. A to je krásná nauka.

Při pohledu na tuto svědkyni evangelia se i my učíme, že v každé situaci a osobní či společenské okolnosti našeho života je Bůh přítomen a volá nás, abychom obývali náš čas, sdíleli život druhých, prolínali se s radostmi a bolestmi světa. Zejména nás učí, že i sekularizované prostředí napomáhá k obrácení, protože kontakty s nevěřícími provokují věřícího k neustálé revizi jeho způsobu víry a ke znovuobjevení víry v její podstatě (srov. *Noi delle strade, Milán 1988, 268f*).

Kéž nás Madeleine Delbrêlová učí žít tuto víru „v pohybu“, tuto plodnou víru, která z každého úkonu víry činí úkon lásky při hlásání evangelia.

RadioVaticana.cz / Rome Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
madeleine-delbrelova-radost-z-viry-
mezi-nevericimi/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/madeleine-delbrelova-radost-z-viry-mezi-nevericimi/) (06.08.2025)